

Hissen

Föreläsningen var slut. Åhörarna strömmade ner för trapporna med kaffe i blicken. Snart var bara kvinnan i rullstol och jag kvar.

- Skulle du kunna åka med mig ner. Handikapphissen uppförde sig knepigt på uppvägen.

Jag kände hur magen drog ihop sig av obehag. Krånglande hiss var en av mina fobier. Men jag hade inget val. Kunde inte säga nej till Britta, som jag var kurskamrat med.

Tillsammans gick vi fram till hissen och jag tryckte på hit. Långsamt satte den igång och knakande kom den upp.

- Upp gick ju bra, sa jag och ner kommer man alltid. Den hurtiga repliken kunde jag hoppat över, tänkte jag sen. Britta körde in med rullstolen, jag gick efter och tryckte på nerknappen. Hon tyckte att föreläsningen om att leva med sina rädslor hade varit så bra.

Vi var nästan nere när hissen ryckte till och stannade.

- Fan också, sa jag och hela scenariot med hur vi satt där i mörker med allt mindre luft spelades upp i huvudet.

- Tryck på larmknappen, sa Britta. Den sitter för högt för mig.

Jag pressade ner den och hoppade till av det genomträngande ljudet.

- Det hördes åtminstone, sa jag. Nu får vi sitta här ett tag och leva med våra rädslor.

- Hur lång tid tar det innan någon hjälper oss, tror du? fortsatte jag.

- Det beror på om det finns någon vaktmästare ledig. De kanske gått på lunch. Ibland får man vänta i timmar.

Britta var tydligen van att bli sittande i en handikapphiss. Hon pratade på om allt möjligt. Tänk om hon kunde vara tyst åtminstone. Klart att det gick åt luft när någon pratade. Hon borde titta och andas så lite som möjligt. Det var hennes fel att jag satt här.

En vaktmästare kom. Han sa att han måste veva ner hissen och det tog sin tid. Jag teg och Britta pratade. När dunsen kom, som talade om att vi var nere, gick jag snabbt ur hissen.

- Aldrig mer ska jag ta handikapphissen, sa jag.

~~- Hoppas att du slipper, sa Britta och rullade ut i friska luften.~~

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Gunnel Eriksson med Poeter.se id #24467 innehar upphovsrätten